



**ČESKÁ REPUBLIKA**  
**ROZSUDEK**  
**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobce: **Ing. M. K.**, narozený „X“,  
bytem „X“,

proti  
žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Liberci**,  
sídlem Rumjancevova 149/10, 460 01 Liberec,

za účasti  
osoby zúčastněné **J. T.**, narozená „X“,  
na řízení: bytem „X“,

**o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2014, č. j. ZKI LI-O-17/307/2014,**

**takto:**

**I. Žaloba se zamítá.**

**II.** V řízení o žalobě a o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 8. 2017, č. j. 15 A 48/2014-34, žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

**Odůvodnění:**

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Liberci ze dne 23. 6. 2014,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

č. j. ZKI LI-O-17/307/2014, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, Katastrálního pracoviště Děčín, (dále jen „katastrální úřad“) ze dne 25. 3. 2014, č. j. OR-12/2014-502. Tímto rozhodnutím katastrální úřad podle § 45 odst. 3 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „katastrální zákon“), ve výroku č. 1 vyslovil, že nesouhlasu žalobce s neprovedením opravy se nevyhovuje, neboť se nejedná o chybu v katastrálním operátu podle § 36 katastrálního zákona, a ve výroku č. 2 uvedl, že hranice mezi pozemky parc. č. „X“ a „X“ v katastrálním území Březiny u Děčína *(všechny v tomto rozsudku uváděné pozemky se nacházejí v daném katastrálním území)* bude v katastru nemovitostí i nadále evidována podle výsledků tvorby základní mapy velkého měřítka a jejího převodu do digitální formy. Žalobce se v žalobě současně domáhal toho, aby soud zrušil rovněž toto rozhodnutí katastrálního úřadu a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

### Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl řádné, úplné, srozumitelné a racionální úvahy, které by odůvodnily výrok rozhodnutí, a řádně se nevypořádal s důvody uvedenými v jeho odvolání, čímž porušil § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce konstatoval, že v odvolání označil za vadný výrok rozhodnutí katastrálního úřadu, neboť ten měl rozhodnout o jeho žádosti o opravu chyby ze dne 28. 12. 2013, nikoli o jeho nesouhlasu ze dne 20. 2. 2014. Postup žalovaného, který k tomu uvedl, že žalobce seznámil s postupem při opravě chyby, považoval žalobce za nezákonný. Podotkl, že se jednalo o nadbytečné seznamování žalobce, který postup a příslušná ustanovení právních předpisů znal. Toto seznamování je navíc podle žalobce v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, kde není uvedeno, a tudíž je žalovaný neměl provádět. Naproti tomu nutnou řádnou (úplnou) úvahu žalovaný v odůvodnění neuvedl, když pouze konstatoval, že tomuto postupu odpovídá výrok č. 1 rozhodnutí katastrálního úřadu. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že ačkoli bylo správní řízení zahájeno doručením nesouhlasu katastrálnímu úřadu a přestože je tento nesouhlas podkladem pro rozhodnutí katastrálního úřadu, stále je předmětem řízení jeho žádost o opravu chyby ze dne 28. 12. 2013. Jiná žádost či návrh ve smyslu § 45 odst. 1 správního řádu v projednávané věci neexistuje a žalobcův nesouhlas ze dne 20. 2. 2014 se zúřadováním jeho žádosti ze dne 28. 12. 2013 takovouto žádostí není. Žalobce konstatoval, že se v tomto případě zjevně jedná o řízení zahajované na základě žádosti ve smyslu § 44 odst. 1 správního řádu, nikoli z moci úřední, čemuž odpovídá i postup katastrálního úřadu. Podle žalobce nebylo v důsledku popsaného nezákonného postupu správních orgánů o jeho žádosti ze dne 28. 12. 2013 (v souladu s § 9 správního řádu jde o změnu rozsahu vlastnického práva) dosud rozhodnuto. Žalovaný byl povinen tuto vadu (nezákonnost) identifikovat a rozhodnutí katastrálního úřadu zrušit a věc vrátit k novému projednání, to však neučinil a tím zmíněné ustanovení správního řádu porušil.
3. Žalobce dále upozornil na to, že výrok rozhodnutí katastrálního úřadu o tom, jak hranice bude nadále evidována, nemá oporu v zákoně a katastrální úřad jej neměl učinit. Touto námitkou uvedenou v odvolání se žalovaný vůbec nezabýval a zcela ignoroval námitku absence ustanovení, podle kterého by mohl katastrální úřad takto rozhodnout. Závěr Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalovaného, že tento výrok není v rozporu se zákonem, označil žalobce za jazykově chybný (podle žalobce v něm abscentuje slovo „se“) a také nekonkrétní, neboť z textu není zřejmé, jaký zákon měl žalovaný na mysli. Podle žalobce je chybný i závěr, že předmětný výrok není v rozporu se správním řádem. Žalobce podotkl, že § 36 odst. 4 katastrálního zákona žádný deklaratorní výrok neupravuje, a jeho uvedení v rozhodnutí katastrálního úřadu je proto chybné. I tuto vadu (nezákonnost) měl žalovaný identifikovat a vadný výrok zrušit bez náhrady.

4. Podle žalobce se žalovaný nezabýval ani jeho přesvědčením, že nově vytvořený pozemek parc.

č. 310 zasáhl do pozemku parc. „X“ ve vlastnictví žalobce, ani jeho námitkou, že tuto jeho pochybnost by rozptýlila grafická příloha rozhodnutí, ovšem katastrální úřad jeho požadavku na takovou přílohu bez odůvodnění nevyhověl, ani námitkou, že není zřejmé, proč byl geometrický plán č. 762-125-76 zapsán jen částečně, tedy co zapsáno bylo a co ne. Žalobce zdůraznil, že mu dosud není zřejmé, zda pozemek parc. č. „X“ zasáhl do pozemku parc. č. „X“ a snížil jeho výměru, či nikoli. Není proto ani zřejmé, zda je zapsání geometrického plánu č. 762-125-76 rovněž chybou, kterou žalobce požaduje opravit. Žalobce dodal, že v důsledku toho žalovaný ani jednoznačně nezjistil skutečný stav věci, a tím porušil § 3 správního řádu.

5. Žalobce dále namítal, že se žalovaný nezabýval ani jeho námitkou nepravdivosti odůvodnění katastrálního úřadu, že žalobcovi rodiče v náčrtu místního šetření označili jako vlastnickou hranici mezi dotčenými pozemky plot mezi nimi a toto stvrdili vlastnoručními podpisy v soupisu nemovitostí, a nezabýval se ani tím, že katastrální úřad blíže nekonkretizoval náčrt místního šetření a soupis nemovitostí, který neobsahuje ani všechny podpisy tehdejších vlastníků, a nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ačkoli to učinit mohl i výslechem svědků (např. žalobcovy matky). Žalovaný se podle žalobce nezabýval ani jeho námitkou, že pomocí uvedeného institutu vůbec nebylo možné zcizit jednomu vlastníkovu cca 94 m<sup>2</sup> zahrady a darovat je jinému vlastníkovu, a to zcela bez odpovídající smlouvy a v rozporu s kupní smlouvou ze dne 16. 5. 1973, která byla zapsána a uložena v evidenci nemovitostí, a že katastrální úřad v tomto směru neučinil řádnou úvahu s použitím konkrétních právních předpisů a řádně neodůvodnil svůj závěr, že změna nastala v důsledku pořizování základní mapy velkého měřítka. Žalovaný se podle žalobce nezabýval ani námitkou, že ze směrnic Českého úřadu geodetického a kartografického č. 2600/1981-22, č. 900/1986-21 a č. 3600/1988-21, upravujících mapy velkých měřítek, nevyplývá možnost zcizit část pozemku konkrétnímu vlastníku, když základní mapa velkého měřítka je jen technickým podkladem evidence nemovitostí a plní funkci měřického operátu.

K tomu žalobce odkázal na § 2 odst. 2 zákona č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o evidenci nemovitostí“).

6. Argumentaci žalovaného, že obnova katastrálního operátu novým mapováním v rámci tvorby základní mapy velkého měřítka nemohla být již z podstaty věrnou kopií operátu, který měl být obnoven, což vyplývá z § 3 zákona o evidenci nemovitostí, protože tehdejší orgány geodézie měly při obnově operátu evidence postupovat v souladu se skutečným stavem, označil žalobce za nezákonnou, protože je neúplná, nekonkrétní a velmi zavádějící. Žalovaný nijak nevyložil text skutečný stav, který je v předmětném ustanovení uveden. Podle žalobce není tímto textem myšlen skutečný stav oplocení, ale skutečný stav obecně, tedy i stav vzniklý zápisem geometrického plánu č. 762-110-72 a související smlouvy do tehdejšího operátu (jedná se

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

o skutečný stav hranic v operátu). Uvedená argumentace žalovaného proto podle žalobce není důvodem pro zamítnutí, ale naopak pro vyhovění jeho žádosti. V této souvislosti označil žalobce odůvodnění napadeného rozhodnutí za nedostatečně srozumitelné, kdy výroková část rozhodnutí je v rozporu s touto částí odůvodnění. Žalobce dále konstatoval, že se žalovaný nezabýval ani jeho odkazem na judikaturu – rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 1840/2003, podle něhož obnova operátu evidence nemovitostí nemá vliv na hmotněprávní vztahy k nemovitosti a nemůže měnit vlastnictví.

7. Podle žalobce je nezákonná úvaha žalovaného, že žalobcovu požadavku nelze vyhovět v rámci řízení o opravě chyby, neboť současně platný stav katastrálního operátu, pokud jde o geometrické a polohové určení pozemků parc. č. „X“ a „X“, je v souladu s původním výsledkem zeměměřické činnosti, kterým je základní mapa velkého měřítka. Nezákonnost této úvahy spatřoval žalobce v její neúplnosti, iracionalitě a nesrozumitelnosti. Z úvahy není podle žalobce zřejmé, proč žalovaný argumentoval současně platným stavem katastrálního operátu, když právě tento stav je žalobcem napadán jako chybný. Původním výsledkem zeměměřické činnosti je podle názoru žalobce v souladu s § 2 odst. 1 písm. g) vyhlášky Českého úřadu zeměměřického a katastrálního č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „katastrální vyhláška“), i geometrický plán č. 762-110-72, který byl v minulosti rovněž platný, tj. veřejnou správou akceptovaný a zapsaný. Žalobce uvedl, že katastrální úřad měl v souladu s § 44 odst. 2 katastrální vyhlášky opravit chybné údaje v katastru nemovitostí na základě původního výsledku zeměměřické činnosti. Tuto právní úpravu je třeba podle žalobce logicky vyložit tak, že v případě chybných údajů ve výsledku zeměměřické činnosti je nutno použít starší a bezchybný výsledek zeměměřické činnosti, tj. geometrický plán č. 762-110-72. V opačném případě by podle žalobce chyby ve výsledku zeměměřické činnosti byly neopravitelné, ačkoli smyslem a cílem zákonné úpravy je jistě náprava chybných údajů, nikoli jejich ponechání v katastru. Žalobce podotkl, že katastrální zákon neobsahuje definici pojmu chybné údaje evidované v katastru, a proto měl katastrální úřad tento pojem v odůvodnění svého rozhodnutí definovat. Uvedený zákon zároveň nijak neomezuje ani množinu (druh) těchto chybných údajů. Podle názoru žalobce toto omezení neprovádí ani katastrální vyhláška, resp. by je ani provést nemohla, protože by byla protiústavní. Příslušná ustanovení vyhlášky je proto třeba vyložit v souladu se zněním zákona, případně postupovat odpovídajícím způsobem při zjištění protiústavnosti vyhlášky.
8. Žalobce dále namítal, že z tvrzení žalovaného, že hranice dotčených pozemků byly při tvorbě základní mapy velkého měřítka správně vyšetřeny, není zřejmé, na základě čeho k tomu žalovaný dospěl, tj. jaké byly podklady rozhodnutí, a chybí i příslušná úvaha. Žalobce shrnul, že uvedeným postupem správních orgánů byl zkrácen na svých právech. Žalovaný podle žalobce nepostupoval v souladu s právními předpisy, nechránil žalobcova práva, svědomitě a odpovědně se nezabýval jeho odvoláním a spolehlivě nezjistil stav věci. Napadené rozhodnutí označil žalobce za nepřesvědčivé a částečně nesrozumitelné. Žalovaný podle žalobce porušil § 2 odst. 1, 2 a 4 a § 3 správního řádu i § 90 téhož zákona, neboť rozhodnutí katastrálního úřadu nezrušil ani nezměnil, ačkoli pro to existovaly důvody.

#### Vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení k žalobě

9. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Konstatoval, že svým rozhodnutím zodpověděl všechny námitky uvedené v odvolání, a proto odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Zdůraznil, že důvody, pro které nešlo žalobci v řízení o opravě chyby vyhovět, žalovaný popsal na straně 4 a 5 svého rozhodnutí.

10. Osoba zúčastněná na řízení se k věci nevyjádřila.

### Správní spis

11. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Podáním ze dne 28. 12. 2013 požádal žalobce o opravu chyby v katastrálním operátu podle § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „starý katastrální zákon“). Za chybu označil žalobce vložení geometrického plánu č. 762-125-76 do mapy evidence nemovitostí a jeho zapsání bez listiny pod položkou výkazu změn č. 127/83, neboť vložení tohoto geometrického plánu došlo podle žalobce ke změně hranice pozemků parc. č. „X“ a „X“ bez jakéhokoli právního podkladu – smlouvy. Žalobce žádal o navrácení příslušných údajů do stavu po vložení geometrického plánu č. 762-110-72 a související smlouvy, tj. před chybným vložení geometrického plánu č. 762-125-76.
12. Oznámením ze dne 22. 1. 2014 katastrální úřad žalobci sdělil, že opravu údajů katastru nemovitostí na základě jeho návrhu neprovedl. Katastrální úřad vysvětlil, že v letech 1982 až 1983 probíhalo komplexní zakládání evidence nemovitostí a při místním šetření bylo zjištěno, že v evidenci nemovitostí není zapsán rodinný dům stojící na pozemku parc. č. „X“. Na základě výzvy předložili vlastníci prohlášení pro evidenci nemovitostí a geometrický plán č. 762-125-76 (zaměření rodinného domu). Následně byl do evidence nemovitostí zapsán rodinný dům č. p. „X“ na pozemku st. p. „X“. Vzhledem k tomu, že nebyla předložena listina o převodu dílu „A“ pozemku parc. č. „X“, byl proveden jen částečný zápis geometrického plánu č. 762-125-76 beze změny průběhu hranice mezi pozemky parc. č. „X“ a „X“. Provedením částečného zápisu geometrického plánu nebyla podle katastrálního úřadu způsobena žádná chyba v mapovém operátu evidence nemovitostí.
13. Podáním ze dne 20. 2. 2014 projevil žalobce nesouhlas s tím, že se nejedná o chybu. Katastrální úřad proto přípisem ze dne 25. 2. 2014 žalobci oznámil zahájení řízení ve věci opravy chyby v katastrálním operátu podle § 36 katastrálního zákona a poučil jej o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Následně vydal své rozhodnutí ze dne 25. 3. 2014, proti kterému podal žalobce odvolání, o němž žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.
14. Ve správním spisu je dále založena částečná kopie Technické zprávy k zakázce ZMVM Březiny. Tato kopie se skládá ze tří listů obecně popisujících mapování území včetně katastrálního území Březiny, jež probíhalo od 15. 4. 1986 do 14. 4. 1989. Správní spis obsahuje také kopii dokumentu, kde je pod označením pozemků st. 260 a 338/5 a jménem K. K. (dále nečitelné) uvedeno: „*souhlas uživatele – vlastníka s výsledkem šetření a s vyznačeným průběhem hranic pozemků*“ a ručně napsáno rodné číslo 310804/005, které podle listu vlastnictví č. 17 (založeného ve správním spisu) patří K. K., a dále je uveden podpis, jenž odpovídá podpisu K. K. na kupní smlouvě ze dne 12. 3. 1975, rovněž založené ve správním spisu.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

**Posouzení věci soudem**

15. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili a po zrušení předchozího rozsudku v této věci Nejvyšším správním soudem nesdělili soudu, že by nově požadovali ústní jednání.
16. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
17. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního, že žaloba není důvodná.
18. Soud předesílá, že v projednávané věci již jednou rozhodoval, když rozsudkem ze dne 23. 8. 2017, č. j. 15 A 48/2014-34, zrušil žalobou napadené rozhodnutí pro vadu řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Důvodem zrušení napadeného rozhodnutí byla jeho nepřezkoumatelnost, kterou soud spatřoval v nevypořádání celé řady odvolacích námitek žalobce.
19. Proti předmětnému rozsudku zdejšího soudu podal žalovaný kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud shledal důvodnou a napadený rozsudek svým rozsudkem ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 As 301/2017-22, zrušil a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud v tomto svém rozsudku vyslovil, že krajský soud „... stěžovateli vytknul, že se výslovně nezabýval některými jednotlivými námitkami žalobce uplatněnými v odvolání. S tímto Nejvyšší správní soud sice do určité míry souhlasí, ale nemá za to, že toto dílčí pochybení stěžovatele má za následek, že je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Z napadeného rozhodnutí je dostatečně zřetelně zjevné, jakými hlavními úvahami se stěžovatel při vypořádání odvolání žalobce řídil, přičemž uvedl jasný důvod, proč nemůže jeho odvolání a v něm obsaženým hlavním odvolacím námitkám vyhovět. Tento důvod spatřoval v tom, že oprava chyby v katastrálním operátu představuje specifický institut aplikovatelný pouze v omezeném rozsahu zřejmých omylů, o který se v projednávané věci s ohledem na zjištění správních orgánů o obsahu jednotlivých geometrických plánů a následné ZMVM zjevně nejedná. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí tento závěr stěžovatele zřetelně vyplývá. Tímto jednoznačným závěrem podle Nejvyššího správního soudu zbývající odvolací námitky stěžovatel odmítl pro jejich zjevnou nedůvodnost, neboť i kdyby se jimi blíže a podrobněji zabýval, nemohl by na jejich základě překonat hranice použitelnosti institutu opravy chyby v katastru nemovitostí, jak bylo výše uvedeno.“ Nejvyšší správní soud uzavřel, že nebylo namístě napadené rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost, ale meritorně se s žalobními námitkami vypořádat. Na tomto místě zdejší soud podotýká, že podle § 110 odst. 4 s. ř. s. je v dalším řízení vázán uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

20. Vychází ze závěrů citovaného rozsudku zdejší soud nejprve přistoupil k posouzení namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v nevypořádání celé řady jeho odvolacích námitek. Po prostudování napadeného rozhodnutí soud shledal, že na odvolací námitku žalobce upozorňující na vadnost výroku č. 1 rozhodnutí katastrálního úřadu reagoval žalovaný v posledním odstavci na straně 3 a v prvním odstavci na straně 4 napadeného rozhodnutí, kde vysvětlil postup při opravě chyby v katastrálním operátu a zdůraznil, že podkladem pro rozhodnutí katastrálního úřadu je nesouhlas vlastníka nebo jiného oprávněného, a tomu pak odpovídá i výrok č. 1 rozhodnutí. Ve stejné části odůvodnění se žalovaný věnoval i odvolacím námitkám zpochybňujícím výrok č. 2 rozhodnutí katastrálního úřadu, když popsal, že tímto výrokem katastrální úřad deklaroval, že navrhovaná oprava nebyla provedena a podle jakého původního výsledku zeměměřické činnosti budou evidovány údaje v katastrálním operátu po právní moci rozhodnutí. Skutečnost, že žalovanému v odůvodnění na straně 4 na konci prvního odstavce vypadlo slůvko „se“ mezi slovy „rozporu“ a „zákonem“, představuje zcela běžnou administrativní chybu, která nijak významně nesnižuje srozumitelnost textu a není vadou, jež by mohla vést ke zrušení rozhodnutí. Popsané odůvodnění vztahující se k odvolacím námitkám napadajícím obsah výroků rozhodnutí katastrálního úřadu proto soud vyhodnotil jako dostačující. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odpověděl i na námitku, že katastrální úřad nevyhověl požadavku žalobce na grafickou přílohu rozhodnutí, která by rozptýlila jeho pochybnosti, a reagoval i na požadavek na doplnění skutkových zjištění výsledkem svědků (např. matky žalobce), a to obojí v posledním odstavci na straně 5 napadeného rozhodnutí. V tomto ohledu shledal soud napadené rozhodnutí přezkoumatelným.
21. Před vyhodnocením důvodnosti dalších námitek nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí považuje soud v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu za nutné primárně připomenout, že předmětem správního řízení byl žalobcův nesouhlas s neprovedením opravy chyby v katastrálním operátu podle § 36 katastrálního zákona. Podle odstavce 1 tohoto ustanovení platí, že *„[n]a písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu opraví katastrální úřad chybné údaje katastru, které vznikly a) zřejmým omylem při vedení a obnově katastru, b) nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím právním předpisem.“* Podle odstavce 4 tohoto ustanovení, *„[s] dělí-li do 30 dnů od doručení oznámení vlastník nebo jiný oprávněný katastrálnímu úřadu, že s provedenou opravou nebo s tím, že se nejedná o chybu, nesouhlasí, vydá katastrální úřad rozhodnutí ve věci.“*
22. Výkladem a rozsahem použití institutu opravy chyb v katastrálním operátu se ve svých rozhodnutích opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 24. 4. 2013, č. j. 7 As 131/2012-32, publ. pod č. 2902/2013 Sb. NSS, dostupném na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„řízení o opravě chyb v katastrálním operátu ... slouží k uvedení údajů katastru do souladu s listinami založenými ve sbírce listin. Opravou má být pouze dosaženo souladu mezi evidovanými a skutečnými údaji. Katastrální úřad tak posuzuje toliko soulad zakreslení hranice v katastrální mapě s podklady, které má k dispozici. Stárí podkladů, s nimiž není zakreslení hranice v souladu, přitom nehraje roli. Plynutím času může dojít ke změně obsahu vlastnických práv, například vydržením. Není ani vyloučeno, aby došlo ke změně hranic mezi pozemky (§ 52 odst. 3 vyhlášky č. 26/2007 Sb., resp. § 46 odst. 1 vyhlášky č. 190/1996 Sb.), aniž by o tom měl katastrální úřad k dispozici příslušný podklad, ať již*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

*zaviněním vlastníků pozemků nebo zaviněním svým. Tehdy je třeba vlastníky sousedních pozemků odkázat k soukromoprávním institutům, především k určovací žalobě, případně k institutu náhrady škody, byla-li jim škoda činností katastrálního úřadu způsobena.“*

23. V rozsudku ze dne 12. 5. 2016, č. j. 6 As 166/2015-29, Nejvyšší správní soud upřesnil, že *„[k]atastrální úřad je oprávněn (a povinen) opravit pouze takové údaje v katastru, které jsou chybné v důsledku zřejmého omylu. Musí zde tedy existovat rozpor mezi údaji katastru a listinami založenými ve sbírce listin. Zápis v katastru je podmíněn jednak existencí listiny, jednak tím, že tato listina má určitý obsah, ze kterého vyplývá závěr o existenci či neexistenci určitých práv nebo povinností vztahujících se k nemovitosti. Při opravě chybného údaje katastru podle § 8 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky, nemůže katastrální úřad vybočit ze své evidenční role a při rozhodování o opravě chybného údaje fakticky nalézat právo, tedy též posuzovat, za jakých podmínek práva vznikají, zanikají, mění se jejich obsah, přecházejí na jiné osoby. To přísluší pouze soudům v občanskoprávním řízení. Katastrální úřad může v řízení o opravě chyby katastru činit jen základní a jednoduché právní úvahy vycházející z obsahu jím zkoumaných listin a nemůže řešit sporné právní otázky.“*
24. Těmito omezeními se žalovaný při posuzování žalobcova odvolání zjevně řídil, když vyložil, k jakému účelu slouží institut opravy chyby v katastrálním operátu a za jakých okolností je možné jej použít. K tomuto závěru, se kterým se zdejší soud plně ztotožňuje, dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 As 301/2017-22, jímž zrušil předchozí rozsudek zdejšího soudu v projednávané věci. Žalobce by si měl uvědomit, že pro projednávanou věc je naprosto klíčové, že v roce 1989 byla pro dané katastrální území vytvořena základní mapa velkého měřítka a po vyhlášení její platnosti (dne 15. 9. 1989) se údaje získané tímto novým mapováním staly závaznými údaji evidence nemovitostí. Vyhlášení platnosti základní mapy velkého měřítka předcházelo mimo jiné místní šetření, při kterém vlastníci označili hranice svých pozemků, které následně stvrdili svými podpisy. Právní předchůdce (otec) žalobce K. K., r. č. „X“, souhlas s průběhem hranic pozemků parc. č. st. „X“ a „X“, který byl následně zanesen do základní mapy velkého měřítka, potvrdil svým podpisem. Žádné námitky proti průběhu hranic uvedených pozemků nebyly před vyhlášením platnosti základní mapy velkého měřítka vzneseny, ostatně ani žalobce nic takového netvrdil. Lze tedy shrnout, že základní mapa velkého měřítka dnem vyhlášení své platnosti nahradila všechny předchozí podklady včetně žalobcem namítaného geometrického plánu č. 762-110-72 a podle žalobce chybně vloženého geometrického plánu č. 762-125-76, tudíž se k těmto dokumentům již nelze vracet a domáhat se na jejich základě opravy údajných chyb v katastrálním operátu.
25. Žalovaný v napadeném rozhodnutí naprosto jednoznačně a zcela srozumitelně konstatoval, že požadavku žalobce na opravu údajů katastrálního operátu podle geometrického plánu č. 762-110-72 a související kupní smlouvy nelze v rámci řízení o opravě chyby vyhovět, neboť současně platný stav katastrálního operátu, pokud jde o geometrické a polohové určení pozemků parc. č. „X“ a „X“, je v souladu s původním výsledkem zeměměřické činnosti, kterým je základní mapa velkého měřítka, jež byla v roce 2000 převedena do digitální podoby platné od 22. 11. 2000. Tuto úvahu nepovažuje soud za neúplnou, iracionální, ani za nesrozumitelnou, jak tvrdil žalobce. Jeho námitka, že není zřejmé, proč žalovaný argumentoval současně platným stavem katastrálního operátu, když právě tento stav je žalobcem napadán jako chybný, představuje nepochopení celé situace ze strany žalobce. Žalovaný totiž neargumentoval současně platným stavem katastrálního operátu, nýbrž Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.



poukazoval na to, že tento stav je v souladu se základní mapou velkého měřítka, tudíž neexistuje chybný údaj v katastru, který by bylo možné a potřebné opravit. Tuto úvahu vyhodnotil soud jako zcela správnou.

26. Podle názoru soudu platí, že jsou-li údaje katastrálního operátu v souladu s výsledkem zeměměřické činnosti spočívající v komplexním novém mapování daného katastrálního území, není možné spatřovat chyby těchto údajů v údajném rozporu s dřívějšími geometrickými plány, které byly novým mapováním překonány. Soud proto shledal, že tvrzený rozpor údajů katastrálního operátu s geometrickým plánem č. 762-110-72, související kupní smlouvou a údajně chybné vložení geometrického plánu č. 762-125-76 nemohou po vyhlášení oproti všem těmto dokumentům novější základní mapy velkého měřítka představovat chybu v údajích katastru, kterou by bylo možné opravit postupem podle § 36 katastrálního zákona.
27. K tvrzení žalobce, že § 44 odst. 2 katastrální vyhlášky je třeba vyložit tak, že v případě chybných údajů ve výsledku zeměměřické činnosti je nutno použít starší a bezchybný výsledek zeměměřické činnosti, tj. geometrický plán č. 762-110-72, soud zdůrazňuje, že vždy musí být použit ten nejaktuálnější dostupný výsledek zeměměřické činnosti, který navíc nebyl překonán žádným pozdějším výsledkem zeměměřické činnosti. V daném případě je tím nejaktuálnějším a ve vztahu k dotčeným pozemkům žádným pozdějším dokumentem nepřekonaným výsledkem zeměměřické činnosti právě základní mapa velkého měřítka, která současně překonala i žalobcem namítaný geometrický plán.
28. Soud připomíná, že žalovaný žalobci v napadeném rozhodnutí také vysvětlil, že hranice dotčených pozemků byly při tvorbě základní mapy velkého měřítka vyšetřeny správně, ovšem chybně byly určeny souřadnice lomových bodů fotogrammetrickou metodou. Tato chyba byla napravena v řízení vedeném pod č. j. OR-311/2004, které bylo pravomocně ukončeno dne 16. 11. 2007; při opravě se změnilo pouze souřadnice identických podrobných bodů, které byly zaměřeny a vypočteny s vyšším kódem charakteristiky kvality. Z toho podle názoru soudu vyplývá, že od odsouhlasení průběhu hranice v rámci přípravy základní mapy velkého měřítka nedošlo ke změně skutečného průběhu hranic. Byly pouze upřesněny údaje v katastru nemovitostí, pokud jde o souřadnice lomových bodů, což ovšem skutečný průběh hranice nijak neovlivnilo, jen došlo ke zpřesnění jeho zakreslení v příslušných katastrálních mapách.
29. Ve shodě se žalovaným soud konstatuje, že oprava chyby v katastru nemovitostí je možná jen v případech, kdy se jedná o zřejmý omyl [srov. § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona], nebo o nepřesnost spojenou s překročením mezních odchylek stanovených prováděcím předpisem [srov. § 36 odst. 1 písm. b) katastrálního zákona]. Ani jedna z těchto situací v žalobcově případě nenastala. Podle § 44 odst. 2 katastrální vyhlášky platí, že se chybné údaje katastru opraví podle původního výsledku zeměměřické činnosti nebo listiny, která byla podkladem pro zápis tohoto údaje do katastru. Vzhledem k tomu, že údaje katastru jsou v souladu s původním výsledkem zeměměřické činnosti – základní mapou velkého měřítka – a průběh dotčené hranice byl v rámci přípravy této mapy odsouhlasen tehdejšími vlastníky příslušných pozemků, nezjistil soud žádnou chybu, resp. zřejmý omyl ani nepřesnost. Správní orgány proto z věcného hlediska rozhodly plně v souladu se zákonem.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

30. Vycházejí z těchto zjištění soud přistoupil k posouzení dalších žalobních námitek upozorňujících na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Podle názoru soudu se žalobce mylí, pokud se domnívá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl řádné, úplné, srozumitelné a racionální úvahy, které by odůvodnily výrok rozhodnutí, a řádně se nevypořádal s důvody uvedenými v jeho odvolání. Jak již bylo popsáno výše, žalovaný výrok svého rozhodnutí odůvodnil dostatečně, když poukázal na soulad údajů katastru se základní mapou velkého měřítka. Jednotlivé odvolací námitky sice mohl žalovaný vypořádat podrobněji, nicméně z napadeného rozhodnutí lze zjistit, že všechny odvolací námitky byly vyhodnoceny jako nedůvodné, resp. byly s ohledem na předmět řízení a jeho limity irrelevantní. Na tomto místě soud upozorňuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které po odvolacím orgánu nelze požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (blíže srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, dostupný na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)). Těmto povinnostem žalovaný – byť hraničně – dostál, neboť svou argumentací základní mapou velkého měřítka implicitně vyvrátil veškeré protichůdné argumenty žalobce.
31. Pokud totiž základní mapa velkého měřítka nahradila všechny předchozí výsledky zeměměřické činnosti, na základě kterých byly v katastru, resp. v evidenci nemovitostí evidovány údaje, nemůže se žalobce účinně odvolávat na tyto starší dokumenty. Irrelevantní je také žalobcovo přesvědčení, že nově vytvořený pozemek parc. č. „X“ zasáhl do pozemku parc. č. „X“ ve vlastnictví žalobce, neboť zmíněný pozemek byl vytvořen geometrickým plánem č. 762-125-76, který byl překonán zmíněnou základní mapou velkého měřítka. Podstatné není ani to, proč byl geometrický plán č. 762-125-76 zapsán jen částečně, tedy co zapsáno bylo a co ne. Podobně bezpředmětné je i žalobcovo tvrzení, že nebylo možné zcizit jednomu vlastníkovu cca 94 m<sup>2</sup> zahrady a darovat je jinému vlastníkovu, a to zcela bez odpovídající smlouvy a v rozporu s kupní smlouvou ze dne 16. 5. 1973, která byla zapsána a uložena v evidenci nemovitostí, a že katastrální úřad v tomto směru neučinil řádnou úvahu s použitím konkrétních právních předpisů a řádně neodůvodnil svůj závěr, že změna nastala v důsledku pořizování základní mapy velkého měřítka.
32. Žalobce by měl mít na paměti, že rozsah reálného vlastnictví k pozemku v terénu se v případech změn výměr parcely nemění, i když se mění hodnota evidované výměry, např. v důsledku změny výpočtu. Předmětem vlastnictví před změnou evidované výměry parcely i po ní je stále tentýž pozemek, resp. totožná část zemského povrchu. Jak správně uvedl žalovaný, hodnota evidované výměry parcely v katastru nemovitostí není neměnným údajem, a proto není ani uvedena mezi závaznými údaji katastru nemovitostí a její změnou nejsou dotčeny existující právní vztahy k pozemku. Požadavku žalobce, aby v současné době evidovaná výměra parcely č. 338/5 byla totožná s výměrou evidovanou v době, kdy pozemek nabyli jeho právní předchůdci, proto není možné vyhovět a žalobce se nemůže s úspěchem dovolávat rozdílu mezi výměrou uvedenou v evidenci v době nabytí pozemků a výměrou později určenou a vypočtenou. To znamená, že novým mapováním rozhodně nedošlo ke zcizení cca 94 m<sup>2</sup> zahrady jednomu vlastníkovu a jejich darování jinému, neboť hranice pozemků, a tedy i vlastnické právo zůstávají při této operaci nedotčeny.
33. Argumentaci žalovaného, že obnova katastrálního operátu novým mapováním v rámci tvorby základní mapy velkého měřítka nemohla být již z podstaty věrnou kopií operátu, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

který měl být obnoven, pokládá soud za zcela správnou. Nové mapování prováděné v daném případě

v osmdesátých letech dvacátého století mělo v souladu s § 3 zákona o evidenci nemovitostí sloužit k udržování evidence nemovitostí v souladu se skutečným stavem. V souvislosti s postupným vylepšováním měřicích a zobrazovacích metod a zařízení totiž jednotlivé mapové podklady zastarávaly a bylo nutné je nahradit novými, proto bylo přistoupeno k tvorbě nové základní mapy velkého měřítka, která měla za cíl odstranit nepřesnosti v dosavadních údajích katastru a zajistit soulad evidence nemovitostí se skutečným stavem. Podle názoru soudu nebylo třeba, aby žalovaný blíže vykládal pojem skutečný stav, neboť tím logicky myslel aktuální stav evidovaných nemovitostí v době vytváření základní mapy velkého měřítka. Napadené rozhodnutí proto soud nepovažuje za nesrozumitelné a nesouhlasí ani s tvrzením žalobce o rozporu výrokové části s odůvodněním.

34. K žalobcově námitce, že se žalovaný nezabýval ani jeho námitkou nepravdivosti odůvodnění katastrálního úřadu, že jeho rodiče v náčrtu místního šetření označili jako vlastnickou hranici mezi dotčenými pozemky plot mezi nimi a toto stvrdili vlastnoručními podpisy v soupisu nemovitostí, nezabýval se ani tím, že katastrální úřad blíže nekonkretizoval náčrt místního šetření a soupis nemovitostí, který neobsahuje ani všechny podpisy tehdejších vlastníků, a nezabýval se ani jeho odkazem na judikaturu – rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 1840/2003, zdejší soud poukazuje na právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 As 301/2017-22, jímž je v projednávané věci vázán. Nejvyšší správní soud vyslovil: „*Tím, že krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť se nevypořádalo s některými dílčími odvolacími námitkami, které by však i podle jeho názoru byly při vyslovení správného závěru o tom, že v projednávané věci nebyly splněny podmínky pro aplikaci institutu opravy chyby v katastrálním operátu, irelevantní, oddálil vyřešení předmětné sporné věci, neboť je zjevné, že stěžovatel vydá zcela totožné rozhodnutí, v němž pouze doplní „pár vět“ o následném procesním postupu a irelevantnosti zbývajících námitek. Nejvyšší správní soud sice souhlasí s krajským soudem, že závěr o irelevantnosti těchto námitek měl v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného výslovně zaznít, na druhé straně tato skutečnost nemohla ovlivnit meritorní závěr stěžovatele o předpokladech a podmínkách opravy chyby v katastrálním operátu. Zrušení napadeného rozhodnutí za této situace pro nepřezkoumatelnost považuje Nejvyšší správní soud za nepřiměřeně přísné; nadto zjevně nijak nepřispěje k ochraně veřejných subjektivních práv účastníků správního řízení. Z tohoto důvodu má Nejvyšší správní soud za to, že není na místě napadené rozhodnutí rušit pro nepřezkoumatelnost, ale meritorně se s žalobními námitkami vypořádat.*“

35. Z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu vyplývá, že veškeré odvolací námitky, které nebyly v napadeném rozhodnutí vypořádány, jsou irelevantní a v jejich nevypořádání nelze spatřovat nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. I přesto, že uvedené odvolací námitky nebyly v napadeném rozhodnutí vypořádány, zdejší soud posoudil příslušné žalobní námitky po věcné stránce a shledal, že ve správním spisu je obsažen souhlas uživatele – vlastníka s výsledkem šetření a s vyznačeným průběhem hranic pozemku, který je opatřen podpisem K. K., jakožto tehdejšího vlastníka pozemků parc. č. st. „X“ a „X“, i podpisem zástupce tehdejších spoluvlastníků vlastníků pozemků parc. č. st. „X“ a „X“ J. a A. T.. Soud nemá pochybnosti o tom, že se tento souhlas vztahuje ke stanovení hranic pozemků při tvorbě základní mapy velkého měřítka, přičemž skutečnost, že katastrální úřad blíže nekonkretizoval náčrt místního šetření a soupis nemovitostí, není pro

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

projednávanou věc podstatná. Klíčové je to, že základní mapa velkého měřítka byla vyhlášena a stala se platnou, což ostatně žalobce nijak nezpochybňoval. Jak již bylo uvedeno výše, předmětná mapa se tím stala původním výsledkem zeměměřické činnosti, a jsou-li údaje v katastru nemovitostí v souladu s touto mapou, nemůže se jednat o chybné údaje ve smyslu § 36 katastrálního zákona.

36. K námitce žalobce, že zmíněný souhlas s výsledkem šetření a s vyznačeným průběhem hranic pozemku nepodepsali oba jeho rodiče, soud podotýká, že pozemky parc. č. st. „X“ a „X“ byly

v dané době v bezpodílovém spoluvlastnictví manželů K. a B. K., což jsou rodiče a právní předchůdci žalobce. Skutečnost, že matka žalobce předmětný souhlas nepodepsala, nemá podle názoru soudu žádný vliv na jeho platnost. Především je třeba si uvědomit, že nedostatek souhlasu jednoho z manželů představuje pouze relativní neplatnost úkonu učiněného druhým manželem, které by se případně mohl dovolávat výhradně ten manžel, který nesouhlasil (srov. § 145 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do

31. 7. 1998). Matka žalobce však jeho otcem podepsaný souhlas s vyznačeným průběhem hranic v době před převodem předmětných pozemků na žalobce nezpochybnila, tudíž v okamžiku, kdy žalobce tyto pozemky nabyt, bylo možné vycházet z platnosti souhlasu s průběhem hranic uděleného jeho otcem. Uvedenou námitku proto soud vyhodnotil jako nedůvodnou.

37. Soud nepřisvědčil úvaze žalobce o nezákonnosti postupu žalovaného, který jej v napadeném rozhodnutí seznámil s postupem při opravě chyby. Z pohledu soudu není podstatné, zda žalobce tento postup znal, či nikoli, nýbrž pouze to, že žalovaný v rámci tohoto seznámení vysvětlil, jaké jsou limity správních orgánů při rozhodování o opravě chyby v katastru, a na to navázal argumentací, která vyvrátila žalobcovu domněnku o existenci chyby, kterou by bylo možné opravit postupem podle § 36 katastrálního zákona. Skutečnost, že žalovaným provedené seznámení s postupem při opravě chyby není uvedeno v § 68 odst. 3 správního řádu, neznamena, že by je žalovaný nesměl včlenit do odůvodnění svého rozhodnutí jako jednu z úvah, která jej vedla k tomu, jak o věci rozhodl.

38. Námitce žalobce, že ačkoli bylo správní řízení zahájeno doručením nesouhlasu katastrálnímu úřadu a přestože je tento nesouhlas podkladem pro rozhodnutí katastrálního úřadu, stále je předmětem řízení jeho žádost o opravu chyby ze dne 28. 12. 2013, soud nepřisvědčil. Podle názoru soudu má pravdu žalovaný, který popsal, že řízení o opravě chyby má dvě fáze. V první

z nich reaguje katastrální úřad na vlastní žádost o opravu chyby a činí tak formou oznámení podle § 36 odst. 3 katastrálního zákona. Teprve v případě nesouhlasu s tímto oznámením, nastává druhá fáze, ve které katastrální úřad vydává rozhodnutí podle § 36 odst. 4 katastrálního zákona. Jinými slovy, druhá fáze řízení není obligatorní a je iniciována nesouhlasem s oznámením katastrálního úřadu podle § 36 odst. 3 katastrálního zákona. To znamená, že katastrální úřad

v této druhé fázi již nerozhoduje o žádosti o opravu chyby, nýbrž o nesouhlasu s provedenou opravou nebo s tím, že se nejedná o chybu. Postup správních orgánů v projednávané věci byl tudíž správný a žalobce se mýlí, pokud se domnívá, že o jeho žádosti ze dne 28. 12. 2013 dosud nebylo rozhodnuto. Tato jeho žádost byla řádně vypořádána oznámením katastrálního úřadu ze dne 22. 1. 2014, s nímž žalobce nesouhlasil, což vedlo k zahájení řízení, které vyústilo v žalobou napadené rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

39. K poznámce žalobce, že v souladu s § 9 správního řádu jde v řízení o změnu rozsahu vlastnického práva, soud připomíná, že předmětem řízení o opravě chybného údaje v katastru nemůže být zkoumání rozsahu vlastnického práva, ale výhradně existence podmínek pro provedení opravy, tj. zřejmého omylu nebo nepřesnosti, jak uvádí § 36 odst. 1 katastrálního zákona. Správní orgány nejsou v řízení o opravě chyby oprávněny rozhodovat o vlastnickém právu a jeho rozsahu, to přísluší výlučně soudům rozhodujícím v občanském soudním řízení, na které se žalobce případně může se svým nárokem obrátit. Obdobně vyznívá i žalobcem namítaný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 1. 2005, sp. zn. 22 Cdo 1840/2003, podle kterého „[o]bnova katastrálního operátu nemá vliv na hmotné právní vztahy k nemovitostem a nemůže měnit vlastnictví k nim.“
40. Soud neshledal žádné pochybení ani v tom, že katastrální úřad ve výroku č. 2 svého rozhodnutí popsal, jak a na základě čeho bude dotčená hranice nadále v katastru evidována. Tento výrok je podle názoru soudu naprosto legitimní a žádoucí, neboť v zájmu právní jistoty deklaruje, jaký bude stav katastrálního operátu po právní moci rozhodnutí. Výslovný požadavek na takovouto formulaci výroku vznesla i odborná literatura (srov. Barešová, E., a kol. *Katastrální zákon. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, a. s., 2015 – komentář k § 36 odst. 4). Soud proto nesouhlasí se žalobcem v tom, že by uvedení takového výroku bylo chybné jen proto, že jej katastrální zákon výslovně neupravuje.
41. Námitku žalobce, že katastrální zákon neobsahuje definici pojmu chybné údaje evidované v katastru, a proto měl katastrální úřad tento pojem v odůvodnění svého rozhodnutí definovat, soud považuje za nedůvodnou. Z rozhodnutí katastrálního úřadu a zejména z napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, jak správní orgány vykládají pojem chybné údaje v katastru, resp. co za chyby považují, a co nikoli. Není přitom podstatné, že podle žalobce katastrální zákon nijak neomezuje množinu (druh) těchto chybných údajů. Žalobce by si měl uvědomit, jak soud ostatně vysvětlil výše, že chybný údaj v katastru je takový údaj, který vznikl zjevným omylem nebo nepřesností (srov. § 36 odst. 1 katastrálního zákona). Takto vykládá předmětný pojem i katastrální vyhláška, a proto soud nepřisvědčil domněnce o její protiústavnosti.
42. Pokud žalobce namítá, že z tvrzení žalovaného, že hranice dotčených pozemků byly při tvorbě základní mapy velkého měřítka správně vyšetřeny, není zřejmé, na základě čeho k tomu žalovaný dospěl, tj. jaké byly podklady rozhodnutí, a chybí i příslušná úvaha, soud připomíná, že rozhodnutí odvolacího orgánu (zde žalovaného) a správního orgánu prvního stupně (zde katastrálního úřadu) tvoří dohromady jeden celek, a proto nemohou být posuzována izolovaně. Z rozhodnutí katastrálního úřadu přitom jednoznačně vyplývá, že závěr o správném vyšetření hranic dotčených pozemků při tvorbě základní mapy velkého měřítka vyplývá z toho, že vlastníci těchto pozemků při místním šetření označili hranice svých nemovitostí a souhlas s tímto označením stvrdili vlastnoručními podpisy. Není přitom pochyb, že podkladem pro tento závěr byl právě dokument obsahující souhlas s výsledkem šetření a s vyznačeným průběhem hranic pozemku, který podepsal právní předchůdce žalobce i zástupce právních předchůdců osoby zúčastněné na řízení.
43. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že nezjistil žalobcem tvrzené zkrácení na jeho právech postupem správních orgánů. Žalovaný postupoval podle názoru soudu v souladu s právními předpisy a dostatečně zjistil skutečný stav věci, jak mu ukládá § 3 správního řádu. Napadené rozhodnutí, byť mohlo být podrobněji odůvodněno a lépe reagovat na žalobcovy odvolací námitky, vyhodnotil soud s ohledem na výše citovaný rozsudek

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 As 301/2017-22, jako přezkoumatelné a dostatečně srozumitelné. Soud zároveň nepřisvědčil tvrzení žalobce o porušení § 2 odst. 1, 2 a 4 a § 3 správního řádu i § 90 téhož zákona. Soud proto shledal žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů nedůvodnou a podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.

44. O náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 8. 2017, č. j. 15 A 48/2014-34, rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. a podle § 110 odst. 3 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci konečný úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.
45. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a v předmětném řízení soud osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neuložil. S ohledem na zavedenou praxi krajských soudů a Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2016, č. j. 4 As 56/2016-53, ze dne 14. 5. 2015, č. j. 3 As 85/2015-8, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 3 As 220/2015-49, ze dne 16. 12. 2015, č. j. 4 As 223/2015-43, ze dne 6. 10. 2015, č. j. 8 As 171/2014-67, nebo ze dne 6. 8. 2015, č. j. 10 As 43/2015-49, vše dostupné na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)) zdejší soud v dané situaci nezahrnul vypořádání nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení do výroku a zabýval se jím toliko v odůvodnění tohoto rozsudku.

### Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

Ústí nad Labem 30. května 2018

Mgr. Václav Trajer v.r.  
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)